
This item was submitted to [Loughborough's Research Repository](#) by the author.
Items in Figshare are protected by copyright, with all rights reserved, unless otherwise indicated.

2NT3_mp3_Our Story_Oral Histories of Women from Turkey

PLEASE CITE THE PUBLISHED VERSION

LICENCE

CC BY-NC-ND 4.0

REPOSITORY RECORD

Türkmen, Nuray. 2021. "2nt3_mp3_our Story_oral Histories of Women from Turkey". Loughborough University. <https://doi.org/10.17028/rd.lboro.13468614.v1>.

Ben Gaziantep Yavuzeli'ne bağlı Bülbül köyünde doğdum. Kuzuyatağından ayrılmışlar, Alevi bir köy, yani biraz da şey olmaz,  ne çıkmasın orada büyüdüm. Ama ben şey olmadım benim için Alevilik felan, hiçbir şey anlatmadılar, biz boş yaşadık aslında. Hiçbir şey öğrenmedik. Çünkü bizim orada hani köyün hepsi aynı olduğu için hiç böyle konuşulmazdı, böyle şeyler anlatılmazdı. Bazan yanımızda 12 Eylül yaşadıkları ağır travma...onlarla büyüdük. Ama “Biz Aleviyiz, biz ş yleyiz, biz böyleyiz” diye bize bir şey anlatmadılar. Ben Alevi olduğumu Antep’e geldikten sonra, evlendikten sonra öğrendim.  epni olduğumu burda öğrendim. Bilmiyordum yani, biz  epniyiz. Yavuzeli'ne bağlı 14 tane köy var,  epni köyleri,  epni olduğumuzu ben burda öğrendim, bilmiyordum yani, burda öğrendim. E biz yani köyde yaşardık, köyde yaşıyorduk çocukken, ben ilkokul mezunuyum.     babam  ift i benim işte, daha önce hayvanlarımız vardı, oğlak, kuzu g derdik dağda.  şte okula giderdim, okul arası öğlen bile geldiğimizde hemen ayaküstü atıştırırdık, sonra da o bir saatlik şeyde arada bize kuzu oğlak gütmeye gönderirlerdi, o şekilde büyüdük.  şte okulum çok şey değildi, yani çok iyi bir  ğrenci değildim çünkü hiç zamanın olursa dersime hiç zaman ayıramadım, bize onu anlatmadılar yani o dersin ne kadar önemli olduğunu bize hiçbir şey vermedi ailem. Sıradan bir şekilde büyüdük işte. Ben 79 doğumluyum. 79’da doğdum, 41 yaşında oluyorum galina 40-41 yaşlarındayım şu anda. K y m z çok güzel bir yerde, herkes için vatan tabi ki doğduğu yer daha tatlı olur daha güzel olur tabi. Güzeldi köyümüz, arkadaşlarım vardı, kız arkadaşlarım.  şte ize erkeklerle oynamayın işte böyle şeyler yaparlardı, erkeklerle oynadığımızı görürlerse kızarlardı ama ben de top oynamayı çok severdim yani. Babamın görmediği yerde, ailemin görmediği yerde gider top oynardım, işte bilirler, söylerlerse “Top oynadı” diye babam bazan kızır d verdi. Ama ben yine de yasaklar tatlıdır ya hep ben gider hep top oynardım o şekilde.  şte kız arkadaşlarım vardı, ip atlardık, dediğim gibi oğlak gütmeye giderdik, çobanlık yapardık yani.

Bizim köyümüzde su yoktu,    köye yaklaşık beş kilometre vardı, gider su çekerdik. Suyumuz yoktu, 20 yıl, 25 ya da 30 yıla yakın önce suyumuz yoktu. At arabaları ile hayvanlar ile su almaya giderdik biz, köyde su olmadığı için. Yani çok zor şartlarda, su çok çok önemli bence hayatın en önemli şeyi yaşamın en temel ihtiyaçlarından bir tanesi. Ya o susuzluğu biz gördük, biz yaşadık çok zordu. Ya böyle inanılmaz derecede zor şartlarda kışın, yazın bu eşkilde su taşırdık biz. Ya bilmiyorum, onu niye vermediklerini hala çözmüş değilim. Artık hani yani böyle hani onlar erkek farklı cinsten, farklı cinsin herhalde bu tarz bundan dolaydır sanırım yani. şu an öyle koyuyorum adını. Herhalde ondan dolaydır, şu an öyle düşünüyorum, şu an için, herhalde taciz midir, artık herhangi bir şey mi yapar öyle düşünüyorlardır herhalde, ondan

dolayıdır. Başka bir şey olamaz yani, hani o farklı cins ya ondan. Genelde kadın ağırlıklı, kadınlar daha çok eziliyorlardı. Bir de şey vardı o dönemde, biçer yoktu hani bizim köy kırsal olduğu şey gelmiyordu, biçer felan bizim köye giremiyordu. Elle yolarlık biz yoncayı, buğdayı, arpayı, işte onları elle yolarlık. Onda bile kadın ağırlıklı genelde çalışırdık. Ben zaten hani şunu şey yapayım söyleyeyim, ben köyde çok kalmadım ben 16 yaşında evlendim, ailemin isteği üzerine benden 10 yaş büyük birisiyle evlendirdiler beni. Ama neyse ki şansına adam iyi çıktı da şu an iyiyim yani. Evlendiğim insan teyzemin kaynıydı, ben hayatımda hiç görmedim tabii. O beni görmüş, bir defa görmüş, orda da teyzeme söylemiş, demiş “Bu kız necidir, kimdir?” diye. Demiş o da “Yeğenim olur”, “Bunu bana verirler mi?” demiş. O da demiş “Gider isteriz, verirlerse” demiş, benim haberim yok. Aileme telefon ediyorlar konuşuyorlar işte. Onlar da “Kızın yaşı küçük” diye babamın gönlü olmamış, arada teyzem var ya, “İyidir işte kaçırmayın, çok iyi bir insan felandır” diyince işte gönüllerini ediyorlar. İşte beni istemeye geldiler, ben istemeye geldikleri gün öğrendim beni istediklerini. O gün öğrendim, aynı gün. Hatta yemek felan şeyi geçtikten sonra, çok sonra öğrendim böyle gitmeye yakın. Dediler “Seni istemeye geldik” dediler, ama benim dünyam ne oldu biliyor musun, o anda böyle kaynar suyu üzerlerime döktüler, hala kendimi çocuk hissediyorum. Kendimi çok kötü hissettim, napacağımı bilemedim. Ellerim, ayağım titredi, boşaldım baya bir kötü oldum. Sonra kendime geldim, işte 16 yaşında ki çocuktan ne bekleyebilirsiniz ki. Bana dediler ki sen istiyor musun? Ben o korkuyla şöyle dedim “Ben bir şey diyemem. Babamlar bilir” dedim. Şu an olsa öyle bir şey söylemem mümkün değil yani. Onlar da işte gönüllü gönülsüz verdiler, evlendim işte. 18, 17 yaşın ortalarında işte, evet 17 yaşında anne oldum ben. Oğlumla benim aramda 17 yaş var, büyük oğlumla.

Vallahi benim hayallerim o zamanlarda böyle, türkü söylemeyi çok severdim ben. Hep böyle türkü söylemek isterdim. Öyle farklı şey çok uçuk noktalarda değil türkü söylemeyi çok severdim, dedem hep derdi “Kızım sen söyle de dinleyeyim” derdi, ben de hep türkü söylerdim. Sanatçı olmak gibi bir şeyim vardı yani o dönemlerde, “Sanatçı olacağım” derdim. O zamanlarda da Belkıs Akkale felan böyle çok şeydi, ben de derdim ki “Belkıs Akkale gibi ben de sanatçı olacağım” derdim hep gülerlerdi bana. Ben türkü söylemeyi çok severdim yani. İşte çok farklı bir hayalim yoktu, ben bir şey görmüyordum, benim dünyamı bizim köyün dört bir kenarı şeydi dağdı. Ben dünyayı o dönemlerde sadece oradan ibaret zannederdim. Yani o dağın arkasında ne var ne yok çok merak ederdim, ama ben dünyayı sadece ora zannederdim ve derdim ki, hala da gülerim o şeyime, “Dünya” derdim “Ne kadar büyük! Ne kadar geniş yer” derdim. Hani o dönemlerde çok televizyon, internet, telefon, bu tarz şey olmadığı için, biz bir

şey görmediğimiz için biz dünyayı ora zannederdik. Benim gibi bütün arkadaşlarım öyle düşünüyordu yani. Sadece ben değil. Merak ederdim yani dışarıyı, çok merak ederdim acaba dışarda ne var ne yok, tabii ki insan istiyor bazan ne var ne yok, dışarda senin dünyanın dışında neler oluyor, neler bitiyor insan merak ediyor.

Dört kardeşiz, 2 kız 2 oğlan. En büyükleri benim, kardeş ilişkilerimiz iyiydi, yani öyle çok şey değildi. Erkek kardeşler bizden küçük olduğu için aramızda üçer dörder yaş vardı hepimizin. Şeydi ya, kardeşlerimle aram çok iyiydi her zaman için, yani çok şey olmadı. Anne baba ile de aram çok iyiydi ama benim annem de çok despot insandı, babam da çok despottu, korkumuzdan hiçbir yere kıpırdayamazdık biz. Çok da özellikle annem çok despot bir kadındır, hala da öyledir yani çok böyle şeydir. Annemle hikayem yok, herkese aynı davranırdı. “Olacaksa olacak hemen yapacaksın herşeyi. Otur otur, kalk kalk.” Öyleydi yani, despottur. Babam da çok zor böyle, çok naif, çok düzgün çok temiz bir insandır ama babamda da böyle şey vardı yani, şu anda onu atlatmış durumda, şu anda inan olsun erkelerden çok, biz iki kız kardeşdik, bize daha çok değer verir ama o dönem öyle değildi, o zamanlarda. Acaba hani şöyle düşünüyorum, hani ben bunları serbest bırakırsam kaçarlarmı giderler mi, belki de öyle düşünüyordu bilemiyorum. Şu an hiç o tarz şeyleri kalmadı bitti, bize kardeşlerimizden daha çok değer veriyor şu anda ama önce bize baya bir sıkıyönetim yapardı. Hiçbir yere bırakmazdı, bir düğüne gidemezdik, mesela dedim ya biz 14 köy, bizim köyümüz Kuzuyatağı köyü vardı oradan ayrılmaydı. 27 hanelik bir köydü. Biz çok küçük bir köyde büyüdüm ben 25, 26 bilemedim 27 tane ev vardı, şeyde köyde. O köyden ayrılmışlar daha önce 50’li yıllarda mı 60’lı yıllarda mı tam ben bilemiyorum, o dönemlerde ayrılmışız oradan. O köye bile gittiğimiz zaman hemen bir düğüne felan hemen geri dönerdik biz. İzin vermezdi orada kalmama, “Hemen gidin geri tekrar hemen gelin” derdi. O şekilde giderdik. Annemle babamın arası çok iyiydi, ben mesela hiç babamın annemi dövdüğünü hiç bilmiyorum, görmedim hiç dövdüğünü görmedim yani. Ama şey sözlü münakaşa sürekli olurdu aralarında ama babam hiç annemi dövmedi yani, “Dövmedim” dedi, “Çocukkende bile dövmedim” dedi. İşte istemeye geldiklerinde, biraz komik olacak ama ben misafir geldi diye köyde tavuk keserler ya, ben hayatta, böyle avluda şey kovalıyorum, tavuk kovalıyorum hani misafirlere yemek yapacağız ya (gülüyor). Haberim yok beni istemeye geldiklerinden ki, insan biraz daha ona göre davranırsın, ben şeyde avluda tavuk kovalıyorum. İşte neyse yemek felan yenildi sonra ben kafamda şey diyorum, babamın amcasının bir tane kızı var, herhalde onu istemeye geldiler, o çünkü yaş olarak benden baya büyük, çok büyük bizden yani, orda diyorum hani yemeye utandılar bizde yiyecekler, ondan sonra akşama oraya gidecekler diye düşünüyorum, aralarında bir şey var ama benim yanımda konuşmuyorlar, bana

bir şey demiyorlar, neyse aradan işte dediğim gibi. İşte yemek felan yendi, mevzuya geldiler, o arada teyzem dedi “Biz” dedi “Seni istemeye geldik” dedi. Ben “Kim, onu bile tanımıyorum kim” dedim, “Nasıl yani?” dedim, ama az evvel dedim ya ben çok kötü oldum çok kötü hissettim kendimi. Dedi “benim” dedi “Kaynım var ya” dedi, buraya ilk defa Antep’e geldiğimde teyzemlere gelmiştim orada böyle üç beş dakika görmüştüm adamı, ki benden yaş olarak baya var ya aramızda, evli, birkaç tane çocuğu vardır diye düşünüyordum yani öyle, yaş farkı çok fazla arada. Dedim “O evli değil miydi ki?” dedim öyle deyince, “Yooook” dedi teyzem “Evli değil” “Seni isityoruz” dedi ona dedi. Ben ama hiçbir şey diyemedim, zaten donakaldım böyle kal geldi bana, öyle kaldım. Sonra işte benim yanımda istemediler, o ön görüşmeymiş ondan gelmişler, sonradan istemeye geldiler. Zaten hemen aniden birden yüzük girdi parmağıma. O şekilde oldu yani. İstemişler bitmiş. Tatlı yendi, öyle çok şatafatlı bir şey yapmadılar öyle şey olmasın diye, aile arasında bir de işte köyden birilerini çağırdılar, davet ettiler. Geldiler işte tatlı felan yendi, yüzük taktılar, ben bu arada şeye de gelmedim, yüzük almaya da gelmedim, tarif üzerine verdiler yüzüğü, onlar kendileri aldı getirdiler, ayakkabı numaramı kendiler sordular babama mı anneme mi sordular ayakkabı numaramı, işte kıyafet alacaklar tahminen, aldıkları kıyafetler gelmedi bana, çok zayıftım o zamanlar. Yani hani tekrar değiştirdiler felan işte öyle bir şeyler oldu baya bir. Ama yine de işte şey oluyor zor geçiyor, hani bilmediğin bir ortam, bilmediğin tanımadığın bir insan bir anda hayatı beraber yaşayacaksın, ama adamı hiç tanımıyorsun, hiç hayatında görmemişsin. Ve sen o adamla bir hayat bir ömür geçireceksin, dediğim gibi şansım orda biraz iyi gitti adam, iyi çıktı neyse ki. Bana bir şeyi olmadı şiddeti uygulamadı, sürekli iyi şey yapardı, böyle iyilikle güzellikle. Ben önceleri şey yapamadım yaklaşmadım. O ilk güne de geleceğim. İşte kına yapacağız, kına yanarken ben tabi böyle korkuyorum, yarın ne yapacağım ben diye onun korkusu var içimde. Ben diyorum Allahım ben yarın ne yapacağım yani hiç öyle, hala şu an bile onu anlatırken o anı yaşamış gibi kötü oluyor insan. Sonra işte bir arkadaşşıma demiş hani...herhalde o da farketmişti o korkuyu felan bilmiyorum. Dedi şey “Yarın için hiç korkma” dedi “Sen nasıl istersen öyle olacak.” Ben o zaman rahatlama başladı. Dedim “İyi o zaman, sıkıntı yok” neyse. O günü atlattık ertesi gün geldi düğün olacak, korkuyom hani düğün çalıyor ama ben korkuyorum ne yapacağım ne edeceğim. İlk defa bir insanın karşısına farklı bir durumda çıkacaksın. Adam bana öyle söyledi ama bir de şey var ya, şu kan meselesi var ya. Ailesine ne diyecek o, o aileye ne diyecek o da var. Neyse ana geldik ben korkuyorum baya bir tirtitriyorum, dedi “Sakin ol rahat ol, sen istersen olacak, istemezsen olmayacak” Ama benim kafamda bu defa da annesi babası o şeyi isteyecekler yani, ona ne diyecek ne cevap verecek. Neyse o anı yaşadıktan sonra baya bir kötü ben oldum çok kötü hissettim kendimi, yaklaşık iki ay boyunca

ben bir daha yanıma yaklaştırmadım. O hep “Sen isteyene kadar” dedi, “Sen ne zaman istersen” dedi, benim eşim de bu arada devrimci bir ailede yaşamış, ondan dolayı böyle olgun davranıyor. Ama ben tanımıyorum adamı, yani ben tanımıyorum. Neyse biz baya bir iki üç ay böyle yaşadık, bu defa da diyolar “Hamile misin, çocuk var mı, hamile misin, çocuk var mı?” Ee ben eşimle biraraya gelemiyorum ki çocuk olsun. İşte o şekilde yaşadım o günü, çok gerçekten çok kötü bir durumdu. Belki şu an olsaydı o gerginliği yaşamazdım, daha rahat olurum, daha farklı olurdu herşey. Ama hiçbir şey bilmeden bir çocuksun, çocuk aklıyla hareket ediyorsun, çocuksun. O psikoloji gerçekten çok kötü. Biz eşimle yaklaşık herhalde iki ay felan bana hiç yaklaşmadı. O da artık sıkılmaya başladı, çünkü yanıma geliyor ben korkuyorum geri gidiyor, korkuyom geri gidiyor... Sonra işte baya zaman sonra artık acı çeke çeke oldu. Çocuksa bir yıl iki ay sonra çocuğum oldu benim, bir yıl içerisinde. Hamile olduğumu da öğrendiğimde de çok kötü hissettim yine, hani normalde insanlar mutlu olur ama ben çocuğu nasıl doğrucağım, nasıl çıkacak ordan, işte bakabilecek miyim, bakamayacak mıyım zaten ben daha hiçbir şey bilmiyorum, ne yapacağız. İşte benim annem demiş ki, bir de uykuya çok düşkündüm ben daha çok uykuyu severdim, annem “O çocuk” demiş “Doğduğunda onu bir odaya koyun, o bilmez öldürür onu” demiş. Ama o şey sana geliyor, o çocuk doğduktan sonra o şey annelik içgüdü herhalde seni uyandırıyor, şey yapıyor. Rezil bir şekilde büyüttüm. Baya zorluk çektim, hani çok varlıklı bir ailede değilim ben yani, çok varlıklı bir insan değildi eşim. Sadece bir göz odaya, ben görmedim evi dizmişlerdi, sadece bir oda bir de küçük mutfak tarzı bir şey vardı, oraya dizmişlerdi. Gündüz elektrik açtığım zaman bile gece gündüz karanlık oluyordu ev. Bu şekilde 8 ay kadar bir yerde o şekilde oturduk, sonra başka mahalleye gittik ora da iki odaydı, çocuğu orada doğurdum o iki odalı yerde. Baya zorluk çektim ben çocuk, yokluk olarak yani, maddi olarak. Eşim sadece asgeri ücret alıyordu, ben çalışmıyordum çocuktan dolayı. Bir de hani şehri bilmiyorum, yaşam tarzını bilmiyorum, dedim ya ben o mahalleye gittiğimde Aleviliği, ondan sonra Çepni olduğumu, kendi kimliğimi bir başkasından öğrendim orda, oraya gittiğimde. Çünkü bize bunları hiç anlatmadılar, kimse de çıkıp “Biz şuyuz buyuz” demediler yani herhalde tanıma şeyi duymadılar, gereği duymadılar, istemediler. Ben burda öğrendim, konudan konuya geçiyorum sürekli kusura bakmayın. Orada da 2- 3 ay bir şey çektik, gariplik çektik, sonra ben yaşlarda arkadaşlar geldiler sağolsunlar işte tanıştılar bizimle, bana çok değer verdiler sağolsunlar o komşular, ama onlar sünni ben Aleviyim ya, bir arkadaşım aradan biraz geçtikten sonra dedi ki “Siz Alevisiniz değil mi?” dedi. Ben de hani kulaktan dolma olarak “evet herhalde ben Aleviyim” dedim. “Siz” dedi “farklısınız ya” dedi “felan köyünde bir şeyler oluyormuş” dedi. Dedim “O ne demek ya! nasıl yani?” dedim. Ben hiç öyle bir şey hayımda duymadım, hiç öyle bir şey konu gerçekten hiç yanımda konuşulmadı, “Nasıl yani?” dedim.

Ben ne anlamda dediğini anlayamadım acaba dedim “Elektirik kaçınca mı” diyor. Ben öyle algıladım, “Nasıl yani?” dedim, “İşte siz kız felan farklı şeyler olmazmış” dedi, “Ne rast gelirse gibi” dedi. Ben anlayamıyorum ama tabii ben çok şeyde yetiştiğim için baya birçok iyi niyetli davranırdım, çok temiz, çok duruydum. Şu an öyle değilim bak. İnsan zamanla açılıyor ya. Ben herhalde altı yedi yıl o şekilde yaşadım Antep’te, hiçbir şey bilmeden öğrenmeden. Kendi oturduğum sokağı bile bulamazdım bazan, nerede oturuyorum ben diye. Arardım bu sokak mı üst sokak mı. Antep’te hep bütün sokaklar birbirine benzer gördünüz mü bilmiyorum ama, bütün sokaklar ama özellikle yan fakir semtlerde sokaklar hepsinin aynısıdır, geldiğin zaman kafan karışır şurası mıydı burası mıydı. Ben oturduğum evi bile bazan bulamazdım yani. Çarşığı Antep’e geldikten 4 yıl sonra öğrendim. Çarşıya gidip gelmeye, sadece kaybolmayayım diye aynı yerden gidip geliyordum, kaybolurum bulamam evi diye o şekilde. Öyle söyledi işte kadın, dedim “Ben hayatımda ilk defa senden duyuyorum böyle bir şeyi” dedim, “Bilmiyorum” dedim. Daha o kadar iyi niyetliyim ki daha duymadım bilmiyorum. Sonra işte zamanla beni tanıdılar öğrendiler, arkadaşın eşi şu an Kıbrıs’da yaşıyor o da baya bir ailesi ve eşiyle sorun yaşadı. Benim dışımda hiç kimeye bir şeyini anlatmazdı, o kadar iyi dost olmuştuk ki biz. Yani onun annesi yoktu, analık elinde büyümüştü, saçını yıkamaya bile bana gelirdi, banyosunu yapmaya. Biz birbirimize baya bağlanmıştık. “Senin” der “her zaman için benim yanımda yerin ayrı” der, benim için de bir konu olsa bile benim için kavga ederdi, öyle şey yapar destekler beni her zaman için.

Eşim, kayınlarım 12 Eylül’de işte devrimcilik yaparken bu da küçük çocukmuş ya, annesi eşimi Antep’e göndermiş, işte “Yengelerin alışverişine gidersin işte dışardaki işlerini yaparsın” diye, o da küçükmüş buraya gelmiş. 12 yaşında Antep’e gelmiş, yani onlarla büyümüş, onlarla şey yapmış. Kaynanam çok fena bir kadınmış herhalde anlattıklarına göre, diktatörmüş yani o biraz. Kayınbabam iyiydi, iyi bir insandı, öyle çok şey değildi. “Olsa da hoş olmasa da hoş” diyen biriymiş, kaynanam çok fena bir kadınmış. Benim yanımda fazla kalmadı, ben evlendikten 1 yıl sonra zaten kadın öldü, yaşlılardı. Ha şöyle bişey de oldu ben kaynanama hiçbir şey diyemedim, anne de diyemedim hala da diyemedim, teyze de diyemedim hiçbir şey demedim. Çünkü kadın benim nenemin yaşıtıydı, Allahım ben ne diyecektim kadına nenemin yaşıtıydı. Hiçbir şey diyemedim, öyle kaldım işte, söyleyemezdim. Aradan bir yıl geçti sonra da zaten, bir buçuk yıl kalmadık, kendisi öldü. Köye de gitmedim onlar köyde yaşıyorlardı, eşim burdaydı. Görümcemin bir tanesi yurtdışındaydı, bi tanesi de ben evlendikten bir iki yıl sonra, bir yıl sonra da o evlendi annesi ölmeden birkaç ay önce evlendi. Onun yaşı baya büyüktü, evlenmişti burdan başka bir insan. Onlarla ben çok şey olmadım görüşemedim, görüşmedim. Bir arada kalmadık

yani. Olsaydım ezerlerdi çünkü, benim görümcem gerçeKten annesi gibi çok diktatördür. Çok bencil bir insandı hala da öyle. Şu an bile şey yapsa, eğer sözünü geçirebilse aileme şey yapar, yani karıştır, o derece diktatörlük var. İşte daha önce bir defa geldim Antep'e, o beni görmüş evlendim geldim o şekilde oldu. Ben hatırlamıyorum babamın kamyonla getirmiş buraya, hastalanmışım kulağım ağrımış herhalde orda getirmiş ama ben çok hatırlamıyorum. Şey oldu kamyonla geliyoruz ya sadece hatırımda, hafızamda kalan bir şey var orada, Antep'e girişte ışıklar çoktu, o beni çok cezbetmişti. Onu hatırlıyorum bir defa geldiğimde, Antep'e girdiğimde onda çok şey olmuştu, etkilenmiştim ne kadar çok ışık ne kadar çok evler şeyler var, köyden geliyorsun ya küçüktüm, sadece aklımda bu kalmış, sadece o var. Gitmişim anneme, onu hatırlamıyorum, demişim ki "Anne" demişim "Antep'te çok çerçiler var baya." Bizim orda çerçi derlerdi ya, çok çerçiler var anne orada demişim şeye gittiğimde. Annem hep onu söyler, ilk Antep'e gittiğinde böyle dedi der, söyler. Sokak kültürü her zaman vardır Antep'te, hala da var. Ben dediğim gibi ilk bir iki yıl yıl fazla kimseyle ilişki kuramadım. Kuramadım derken, hani bana "Kimseye şey yapma burası köy değil, burası sen köyden geldin, seni kandırırlar, şöyle yaparlar, böyle yaparlar" işte onun için beni hep uzak tuttular baya bir, ben sadece bir kaynımgile giderdim bir de annemin dayısıgil vardı yakın olarak, sadece onlara gider gelirdim. Başka hiç kimseyi görmezdim. O şekilde herhalde bir yıl bir buçuk iki yıla yakın devam etti, sonra işte çocuk doğduktan sonra ben evde kalmaya başladım ya. Evde kalmaya başlayınca, sonradan taşındığım komşularla felan ilişkiler de başladı. Ondan sonra da beni orada çok sevdiler, baya da sahiplendiler sağolsunlar. Şey yapmadım, ne olursa olsun onların yanına giderim, iyiydi komşuluk ilişkilerim, çok güzeldi. Oğlan olduktan sonra o uykuyu seven bir insan olarak baya zor geçti. İşte geceleri çok sık uyanırdı, uykudan zor uyandırdım. Onu emzirmek, hele onu emzirmeye alışmak ayrı bir şeydi. Çok kötü oldum, yara oldu, baya bir zorluk çektim, göğüslerim yaralandı çok acı çekmişim emzirmek için. Çok alışamadım ona, emzirmeye yani, baya bir uzun sürdü yani. İlk çocukta olmuyor, hala ben ilk çocuğa büyük oğlumla hala çok anlaşılamayız, sürekli birbirimizle didişiriz. Şey kardeş gibi büyüdük biz diyebilirim. Çoğu yerde de diyorlarmış işte "Ablan mı annen mi?", "Annem" diyormuş. "Allah allah gerçekten mi hiç annene benzemiyor daha çok ablana benziyor" diyorlarmış oğlana. Yani biz beraber büyüdük diyorum, ben beraber büyüdük bir şekilde. İlk oğlan oldu aradan on beş yıl sonra ben tekrar doğum yaptım, işte esas anneliği onda tattım diyebilirim işte o şekil. Hani daha bilinçli oluyorsun, daha her şeyi biliyorsun. Bu daha iyi oldu yani. Öbürünü çok beceremedim galiba onu, ama bu daha şey oldu. Aslında o da baskıyla oldu, ben istemiyordum çocuğu, tam işe gidiyordum çalışıyordum, illa bir tane daha olsun, tek taş duvar olmaz, bir tane daha olsun işte olmaz böyle baskılar baskılar üzerine ben on beş yıl bu şekilde durdum, çevre,

konu, komşu, akrabalar, eşimin akrabaları baya bir üstüme geliyorlardı, “Sen niye çocuk yapmıyorsun işte seni vururuz, döveriz “diyorlardı yani mecazi anlamda söylüyorlar ama kızıyorlar da. On beş yıl sonra tekrar hamile kaldım, küçük oğlanı doğurdum. Arada baya bir fark var, buna da çok zorlandım, hani ikisi de ilkmış gibi oldu, ama buna çabuk alıştım. Daha olgunlaşıyorsun, daha biliyorsun bazı şeyleri. Bunda çok zorlanmadım ama büyük oğlumda baya zorluk yaşadım. Çok sıkıntılar yaşadım, bilemedim, işte dediğim gibi emzirmeyi bilemedim, banyo yaptırmasını, altını bağlamasını işte ne bileyim, ben baya bir iş zorluk yaşadım onda. Çaresiz kaldım, ateşi çıktı, doktora da gecenin bir yarısı götüremedik. Araba felan da yoktu, kayınbabam da bizdeydi, şey demiş onda işte, “Oğlan çok güzel ama sabaha çıkmaz bu çocuk ölü” demiş. Ağlıyor, napacağımızı biliemiyoruz, üstünü çıkartıyom olmuyor, giydiriyorum olmuyor, baya bir onda çok çaresiz kaldım, zorlandım yani baya. Korkuyorsun, hastalanınca ne yapacağını bilemiyorsun. Büyük oğlanda hiç destek olmadı, hiç tek başımaydım. Hatta bazan çocuk parkına gittiğimde bir iki defa bana dedi ki “Hasta etmeden getir” dedi, “Hastalandırırsan eve gelme” dedi bana. Böyle söylemişti bu kelimeyi kullanmıştı öyle dedi. Hiç bakımı ile felan hiç ilgilenmedi. Yürümeye başlayıp da elden ayaktan çıkıyor ya, onun yapacağı hiçbir şey kalmıyor, bazan hafta sonları çarşıya götürürdü, bazan de parka felan götürürdü. Onun dışında hiçbir şey yapmazdı bakımı ile ilgili, hiçbir şey yapmazdı. Ben büyük oğlan beş yaşındaydı, işe girdim işte. O zamanlarda bir fast food hazır yemek şeyi vardı, bir arkadaşımın aracılığı ile oraya girdim, biraz orda çalıştım. Düşünecek de aslında çok fazla bir şey yoktu baya bir zorlanıyorduk, kirayı vermekte, çünkü asgari ücret çok düşüktü, daha da düşüktü işte şeyden. Ev kiraydı, elektrik, su yetiştiremiyordu eşim. Çocuğa alınması gerekenleri bile zorlanıyorduk alamıyorduk, baya birçok sıkıntı yaşadım maddi anlamda. Napacağız napacağız, hani çocukda var ben çalışırsam çocuğa kim bakacak, bu defa da o var. Dediler teyzemgil sen git çalış dediler, biz idare ederiz, bakarız bir şekilde dediler. İş aradım, önce çocuk bakma işi dediler ona çok cesaret edemedim, ben kendi çocuğuma zor baktım, hani elin çocuğunun sorumluluğunu almam biraz güç olacaktı. Ondan vazgeçtim istemedim, işte bir arkadaşım aracılığı ile bir fast food şeyine girdim. Yiyecek gıda işi küçük bir yerdi. Oraya girdim bir hafta orada da zorlandım, hani ilk defa işe giriyorsun, farklı bir şey, zaten hayatı işe girmeye başladıktan sonra görmeye başladım. Orda görüyorsun, sana öğretiyorlar orda, ne neyin içine girecek, ilk gittiğim hafta bilemedim, öğrenemedim. Dedim herhalde beni işten çıkarırlar, ben öğrenemedim. Çıkartmadılar, tanıdıkty ya beni koyan kişi. Bir de benim o hani iyi niyetimden şeyimden herhalde etkilenmişler demişler “Gelsin şey yapmasın.” Bir hafta sürdü işte öğrenmem, öğrenmeyi de istiyorum ya, bir hafta sonra ikinci haftaya ben baya bir farklı girdim, girince onlar da memnun kaldılar ben de iyiydim, ama orda da çalışan kız, “Beni

iş alınca beni çıkartacaklar” diye bana baya bir baskı yaptı, eziyet etti. Bir de bilmiyordum ya, işte oraya gelen müşterilere şey yapardı, kendisi almaya giderdi derdi o aldı, böyle yalan felan da söylerdi. Ben o zaman bir şey diyemezdım, bir defa çok kötü oldum ağladım orada, patron da bana dedi ki, işte oranın sahibi dedi ki, “Şey yapma, sıkıntı alma” dedi “Ben zaten olan şeyleri görüyorum.” İşte baya bir işi öğrendim, o da benden vazgeçti, birbirimize alıştık, baya çalıştım sonra da çıktım. Köyde fıstık zamanı gelince bizim burda 8. ayın 15’inden sonra evde kimseyi bulamazsın, herkes dağdadır. Fıstık olunca, patronumun eşi ben işten ayrıldığımda arkamdan ağladı kadın, “Gitme ya da gidince geri gel” diye. O yüzden işten çıkmak zorunda kaldım. Sonra köy işleri bitince tekrar geldim, tekrar iş buldum kendime. O da şeydi tirikocuydu, tirikocuda çalıştım bir süre. Orada da 15 erkeğin içinde tek başıma çalıştım, orada da yine tanıdığım, tanıdık aracılığı ile girdim. Oranın ustası Malatya’lıymış, bizim burda komşumuzmuş yakın yani, bir de eşi bizim köylümüzmüş herhalde, ben eşini tanıımıyordum. Orada baya erkeklerin içinde tek başına şey yapmaktan çekiniyorsun işte ister istemez, hiç kafamı kaldırmazdım işimi yapardım sadece. O da adamın hoşuna gitmiş işte burda yengemgil diyor burda komşu ya bize, sormuşlar demişler “Nasıl, çalışabiliyor mu, öğrendi mi işi?” demişler, “Valla” demiş “Çok dürüst çok temiz bir insan, çalışıyor, memnunuz” demiş yani “Sağ olsun” demiş. Orada da çalıştım baya sonra usta ile patronun arasında bir sıkıntı çıktı galiba, iş yerini kapattılar ne olduysa işten çıkmak zorunda kaldım. Eve geldim, baya ağlamıştım işte ayrıldığım için. Yani zaten onlar senin duruşundan, yapından, hareketlerinden nasıl davranması gerektiğini aslında birazcık bazı erkekler biliyorlar. Ona göre davranıyorlar ama birkaç tane böyle şey vardı, resmen böyle gözleri ile taciz ederlerdi ve ben rahatsız olurdum baya. Gözleri ile beni sürekli böyle bakışları üzerimdeydi, ben onu hissederdım, ama hiç yansıtmadım kimseye de söylemedim, hiç demedim ama orada birkaç kişiydi, böyle resmen gözleri ile taciz ederdi. Öyle bir rahatsızlık verirdi yani. Ama kimseye hiç söylemedim “Beni rahatsız ediyor bakışları ile” felan diye hiçbir şey demedim yani kimseye de söylemedim. Hani orda tartışma çıkar benim yüzümden kavga çıkar bir şey olur diye bir şey demedim. Sonra da çocuk baya bir zorlanıyordu sokakta öyle kalıyordu, ilgisiz kalıyordu, dedim “Ben bir ev temizliği felan olursa temizliğe giderim haftada bir iki gün, en azından çocuğumla ilgilenirim” dedim. Sonra işte yine birinin aracılığı ile, çocuk bakan teyzemin komşusu vardı, onun aracılığı ile bir ev temizliği işi buldum. Biraz orada baya bir zorlandım, hani ev temizliği farklı bir şey gerçekten. Her iş farklıdır ama o iş her şeyden daha farklı. Birinin hayatına giriyorsun orda, tanımadığım insanların her şeyi ile sen ilgileniyorsun, bulaşığı ile, çamaşırı ile, ütüsüyle, camıyla, duvarıyla işte her şeyini sen yapıyorsun. Onda da baya çok zorlandım. Bir de çok yorucu bedensel olarak çok baya yorucu bir işti. İlk herhade üç dört ay alışamadım çok

zorlandım, onda çok zorlandım. İşte yapıyorsun beğenmiyorlar olmadı, olmamış, tekrar yapıyorsun yaptığın yeri, saatin gidiş saatin yok, geliş saatin yok, iş bitene kadar çalışıyorsun. Senin bütün yani gücünü oraya harcıyorsun, o şekilde bırakmıyorlar da, bir şey de diyemiyorsun. Kadın iyiydi, benim gittiğim kadın şansımdaydı. Neyse ki iş yerlerim iyi çıktı, kadın artık belki de benim iyiliğimdendir onu bilemiyorum, kendimide çok şey yapmak istemiyorum ama. Kadın şey yapardı, “Kendini çok fazla şey yapma, her gün bir odayı temizle çık” derdi, ama yine de insan işte o işin psikolojisi seni geriyordu, yoruyor, yorucu oluyor. Dört yıl beş yıl felan da temizlik işinde çalıştım. Ara ara hep ara işlere gidiyordum. Bilenler duyanlar öncü oluyordu bana, “Şurda iş var gider misin?” diye. Ben ama tanıdık olmadan rastgele eve hiç gitmedim öyle, bilmeden tanımadan gitmezdim yani tanımadığım yere. Biri aracı olacak tanıdık biri öyle gideceğim yoksa gitmezdim hani. Bir defa şey oldu, benim esas gittiğim kadının gelini çağırdı beni, artık temizliği öğrenmiştim, her şeyi öğrenmiştim, söylüyor işte her yeri tertemiz kendi evi gibi yapıp çıkıyor artık, evin anahtarını bana veriyorlardı giderken, ben evde kalıyordum onlar işe gidiyordu. İş olan işe gidiyordu yani. Neyse gelinin evini temizledik yaptık bitireceğiz, bir kuşları vardı, kadın dışardan sinirli geldi ne oldu bilmiyorum artık, belki eşiyle mi ilgili, öğretmendi çocuklarla sıkıntısı mı vardı bilmiyorum. Beni de evden arıyorlardı “Hadi gel, cenazeye gideceğiz” diye, köyde birisi ölmüştü. “Çabuk çık çabuk çık” diyorlardı, ben artık saat baya geç olduğu için çıkmam lazımdı, saat geç oldu beni bırakmıyorlar. Artık perdeyi ters takmışım, kenara takacağıma ortaya takmışım, bana dedi “Perdeyi ters takmışssın” dedi ama söylem tarzı çok sertti yani. Ben de dedim “Ön taraf” dedim “Artık sorunlu muydu neydi” dedim, “hayır” dedi çıkar dedi ön tarafa tak dedi. Hiç böyle böyle bir şey yapmazdı aslında, ilk anda böyle bir şey yaptı. Onu çıkarttım, tam ben de yanında başka kadın vardı, “Bugün erken çıkmam lazımdı ama çok geç kaldım, köye gideceğiz cenazeye” dedim, “başağığıma” dedim. O arada kadın duydu galiba sinirlendi mi nolduysa bir hareket yaptı, o kuş yere düştü. Yere düşünce temizlediğim yerler ne oldu biliyor musun, o kuş her yeri mahvetti böyle. Artık ben ağlayacağım, çok kötü oldum, bir de kadın da bana çok ters davrandı hiç öyle yapmadığı bir şeydi. Benim geç kaldığımı bilmesine rağmen bırakmadı ben tekrar orayı tekrar temizledim, düzelttim. Eve geldiğimde dedim “bir daha asla gitmem onlara” dedim ve sonra da bir daha gitmedim yani. Öyle bir şeyim olmuştu yani, onun dışında da sıradan, öyle çok şey yaşamadım. Hastanede çalıştım, orada da yine temizlik yaptım, sil süpür işleri. Hastanede de çalıştım, hastane de değil de küçük bir klinikti aslında. Birkaç ay da orada çalıştım, ya benim hani çocuk olduğu için sürekli aralarda çalışıyordum, hani köy de vardı ya, çalışıyordum işte, iş zamanı geldiğinde mecbur işten çıkmak zorunda kalıyordum. Bu şekilde şey yaptım, yani yıllarca bu şekilde çalıştım. Ya bu kadar on beş yıl çalışmama rağmen bir gün de sigortam yok,

sigortasız çalıştım her gün, hiçbir gün dahi sigortam yok. Yani sen işini yaptıktan sonra hiçbir sıkıntı olmuyor, yani kendi işini yaparsan. Ama oraya gelen mesela hastalarda şeylerde gördüğüm çok şeyler var. Mesela bir gün hiç unutmam, nişanlılarmış, bekaret mi ne diyorlar o testi yaptırmaya geldiler, ben orada şok yaşadım. Hayatımın şokunu yaşadım yani. Bu ne demek diye. O kadın adına gerçekten orada çok üzülmüştüm, kadın ağlayarak çıktı, ne oldu bilmiyorum, yaptırdılar, sonra da nişanı felan herhalde attı gittiler, ne olduysa bilmiyorum. Orada vardı yani böyle şeyler yaşamıştık birkaç defa. Şu anda çalışmıyorum, evde olmadığımından dolayı ben büyük oğlumu okutamadım, sürekli sokakta, orda burda dolandı gezdi işte. Dersleri şey yapamadı, ben ilgilenemedim, babası da ilgilenemedi, okutamadık yani. Liseyi zor bela okuttuk, liseyi bitirdi, ötesi gelmedi. Eşim de dedi “Ben emekli olana kadar sen çocuğa bak ben dedi emekli olunca sen çalışırsın.” İşte onun emeklisini bekliyorum, tekrar çalışacağım şu an. Çalışıyor o, onun normalde mesleği elektrik elektronik bölümü, fabrikada çalışıyordu, çıktı. Şimdi tekrardan bir yere başvurdu, olur mu olmaz mı bilmiyorum. O arada da takside çalışıyor şimdi şu anda, o boş kalmaz, çalışır yani. Eşim daha ilk evlendiğimizde fabrikada çalışıyordu, fabrikadan da çıktı, çıkardılar o zamanlarda, bir ara küçük bir dükkân açtı, manavcılık yaptı. Onu bıraktı sonra kebab dükkânı açtılar işte bir arkadaşıyla, orda iş yürümedi işte, kiramızı bile veremeyecek duruma getirdi. Oradan da çıktı, bu temizlik şirketleri vardı o dönemlerde yeni yeni açılıyordu, 20 yıl felan önceydi işte oraya girdi, önce sokak süpürmeye verdiler çalışmaya ilk işe girdiğinde. Sonra da bu Celal Doğan’ın mahalle aralarına çamaşırhane açmıştı Antep’te burda. Makinası olmayan felan kadınlar götürüyordu çamaşırlarını yıkatıyorlardı oraya, deterjanını aldıktan sonra. Eşim oraya girdi, herhalde iki üç yıl çalıştı ondan sonra da büyükşehir belediyesine aynı aracılığıyla, aynı işte bu gıda bankası var, orda paket felan dağıtıyorlar, şimdi işi iyi rahat yani. Emeklisini doldurdu şu anda, 8. ayda doldurdu, “Birkaç ay daha çalışayım” diyor, işte “Yılbaşı’nı atlatayım, öyle dilekçemi vereyim” diyor işte bilmiyorum bakalım öyle. Valla hiçbir planımız yok, çünkü benim eşim 15 yıl çalıştığına gitti imza attı, başka bir sendikalı bir işte, 15 seneye gitti imza attı, geri kalanına bir şey yok yani. 15 yıl iş değiştirdi ya, işten çıktı, “Her türlü hakkımdan kendi isteğimle vazgeçiyorum” diye imza attırdılar, gitti imza attı işte. Şu anda yani bizim şeyimiz yok, alacağı herhengi bir tazminat felan yok, az bir şey yani çok olsa 20-25 bin lira felan işte, onunla da ne yapacaksın ki. Ben hala kirada oturuyorum mesela.

Küçük çocuk 9 yaşına girdi, benim eşimle hiçbir ilişkim kalmadı maalesef. Kalmadı, yani ayrı yaşıyoruz bir yandan, ayrı derken o ayrı odada, ben ayrı odadayım, yıllardır böyle yani, hiçbir şeyimiz kalmadı. O hasta, koah hastası olduğu için ayrı yaşıyoruz, o cihaz kullanıyor ya, o

yatarken cihaz kullandığı için rahatsızlık veriyor, o da dedi ki “Yatakları ayıralım, baya rahatsız oluyorsun” dedi, şu anda ayrı yaşıyoruz yani. Ya şey değil, benim eşim bana hiçbir zaman için eziyet etmedi, tek bir defa şiddet kullandı, onda da baya bir pişman oldu. Bir defa bir tepik atmıştı bana, hala da söyler, onun dışında da hiçbir şeyini görmedim. Ha tartışmalarımız her zaman olur, bak daha önce şey dedi: “Bak” dedi, “benim hatam olursa” dedi ilk evlendiğimizde işte,” benimle konuş, hatamı söyle bana” dedi. “Ben de kendimi düzeltirim” dedi, “ben de” dedi “hatan olduğu zaman” dedi “sana söylerim” dedi. Ben önce konuşamazdım, korkardım yani, hem yaş olarak büyük, acaba beni döver mi, vurur mu. Öyle sıkıntılar yaşamadım da korkardım, kendi içimde yaşardım. “Konuş” dese bile konuşamazdım, ya derdi “Ben sana konuş diyorum, niye konuşmuyorsun?” Ben konuşmayı bilmiyorum ki konuşayım ne diyeyim ne söyleyeyim yani hiç. Köyden geldim inanır mısın, ben konuşmayı bile bilmiyordum. Hatta bir gün annem gelmişti bizim oturduğumuz sokağa, anneme demiş ki kadın, “Sen” demiş “nasıl bir kız yetiştirmişsin” demiş, “ağzı var dili yok” demiş. Ama bu sonradan sonradan iş hayatına atılınca, hani çevreni daha iyi tanıyorsun, biliyorsun, görüyorsun, olan haksızlıkları sana yapılan haklılığı haksızlığı, işte yaşamı yani işe girince iş hayatına herşeyi orada daha iyi görüyorsun, daha iyi anlıyorsun. Ben o şekilde öğrendim, işe girdikten sonra hayatı öğrendim, o şekilde yaşadım yani.

Yıllarca hiçbir için zaman kimliğimi saklamadım kimseden, kimliğimi öne de sürmedim yani “Ben şuyum, buyum demedim” ama sorduklarında da kimliğimi hiç saklamadım, hiç kimseden saklamadım, söyledim şey yapmazdım yani. Kendimi savunamadığım zamanlar oldu çok oldu, işte Aleviler ne yaparlar? Sürekli bununla gelirlerdi bana. Ben kendi Alevilik kimliğimi tam anlayamazdım, bilemediğim için bir şey diyemezdim. “Siz nasıl Alevisiniz, siz nasıl şeysiniz böyle?” gibi sürekli şey yapanlar olurdu bize. Ama zamanla biraz kitap kurcalayınca, haaa bu arada ben yavaş yavaş kitap okumaya başladım o dönemlerde. Biraz da oradan bir şeyler alıyorsun, öğreniyorsun. Mesela ilk annesiyle tanıştık biz 2008 miydi ya, 2008’de, ben şeyle de orada tanıştım, yaklaşık herhalde on dört on beş yıldan beri de onlarla tanışıyorum, konuşuyorum. Orda onlardan öğrendim işte. Onlar geldiler bir gün, işte bizim sokakta bildiri dağıtıyorlardı, bizim oraya geldiler, bizim köyde bir komşumuz vardı, onun eşi de devrimciydi. Demiş “Burda...alalım götürelim gelirse” demiş. Getirdiler işte, şey kadınlar gününe bir etkinlikleri varmış, dediler “Gelmek ister misin” dediler, “Valla” dedim “Gelirim, niye gelmeyeyim? Nerede olacak, şurda olacak, sen gidiyor musun? dedim, “evet.” “Ben tek başıma belki gidemem ama sen gidersen gelirim senle” dedim, “tamam” dedi. Orada işte güzel bir tanıştık, ondan sonra siyasete atıldım ben. Yani çok da siyasi bir insan değilim, politik de

değilim, elimden geldiğince işte hani dilimin döndüğünce insanlara anlatmaya çalışıyorum işte. Şu an olan biten şeyleri dünyada ki, ülkedeki haksızlıkları, hırsızlıkları işte “Vermeyin, yapmayın etmeyin tutmayın işte, kendi haklarınızı koruyun.” Ama insanlar artık şey olmuşlar böyle, dilenci durumuna düşürmüşler insanları, iki kilo makarnaya, iki paket şeye oylarını satıyorlar, kendilerini satıyorlar. Çok çirkinlikler var dünyada yani şu an, çok çirkinlikler. Eşimin kitapları vardı evde, hiç karıştırmadım, hiç merak etmedim daha önce. Ben eşimle evlendikten sonra sürekli bu işte 12 Eylül dönemi anlatılıyor. Arkadaşları geliyor, şey oluyor. Ben merak ettim yani, kitaplar vardı ya, dedim bu kitapları bir karıştırayım bakayım ne var ne yok. Onlar konuşuyor ama ben ağzımı açıp bir kelime konuşamıyorum, diyemiyorum şu şöyle diye. Sonra kitapları açtım, kitaplardan baya bir şeyler. İlk okuduğım kitap şeydi, beni çok etkilemişti, Erbil Tuşalp’ın “Sosyalizm Geliyor” diye bir kitabı vardı, onu okudum, orada olan işkenceleri, yapılan şeyleri okudukça çok kötü hissettim kendimi. Böyle kendi kendimi kamçıladım, orada yani baya bir nasıl yani diye. Hatta o kitabı okuduktan sonra bir hafta uyku uyuyamadım, çok kötü oldum, baya bir kötü hissettim kendimi. Ondan sonra başladı kitap merakım, okumaya devam ediyorum şu anda, ama çok işimiz bitmediği için, ben herhalde üç dört aydan beri elime kitap da almış değilim. Sonra işte arkadaşın annesi ile tanıştıktan sonra, ben artık onlar beni tanıdılar orda, ben de onları tanımaya çalışıyorum, birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. İşte onlar artık ne olursa beni arıyorlar, her şeye katılmaya başladım orda. Ama ben hala bugün olmuş hala ben bazı şeyleri ifade edemiyorum yani, biraz panik atak var bende, konuşamıyorum. Size biraz açıldım ama konuşamıyorum mesela bir kamera göreyim, bir mikrofon göreyim bir anda tutukluk geliyor bana. Hala baskılar, eskilerin vermiş olduğu baskılar var ya, o şey ailemin vermiş olduğu, eşimin çevresinin verdiği hala o baskılar üzerimde olduğu için kendimi hala rahat hissetmiyorum mesela, rahat değilim. Bundan 2015’de o dediğim devrimci arkadaş, Düztepe’de, bizim bu Düztepe de sol kesimin yaşadığı yerdir Antep’te biliyor musunuz bilmiyorum ama, Düztepe’den muhtar adaylığını koydu işte muhtarlığa. Bana da dediler, kadın dediler aslında muhtarlığı bana teklif ettiler, “ben” dedim “yok” dedim. “Şu an kendimi daha hazır hissetmiyorum, muhtarlık yapacak kapasitede değilim hala” dedim. Dediler işte “Muhtar senden çok mu biliyor dediler, sen gir illa” dediler şöyle böyle, “Yok hayır ben hala kendimi hazır hissetmiyorum, olmaz” dedim. Sonra işte arkadaş muhtarlığa adaylığını koyunca, dedik o zaman aza felan kadın olsun. Birkaç tane kadın, biz Düztepe’de solcu geçinen, solcu, sosyal demokrat olan bütün insanlar Düztepe’de yaşıyor ya bir tane kadın bulamadık biz burda. Bana diyorlar, ben bile korkumdan evet tamam olayım diyemiyorum. Çünkü üzerimde baskı var, “Olma, el ne der, şu ne der, bu ne der” baskısı ile korkumdan olamadım. Sonra iki tane zor bela bulduk, bulduğumuz insanlar da şeye gelmediler

muhtarlığa gelip bizimle çalışmadılar, o şekilde geçti. Ben hala bak o kadar mesela her yere giderim, bütün şeylere katılırım, elimden geldiğince destek veririm, ben bu arada SYKP’de de iki, SYKP’de üç yıl eş başkanlık yaptım, bir günde röportajım felan hiçbir şeyim yok, yani yapamadım. Dedim “Sadece yazın oraya, ama ben” dedim “Hani çok politik bir insan değilim, beceremem” dedim. Oraya ismimi yazdılar, yine de iyi kötü sürekli destek veriyordum gidişlerde gelişlerde, her türlü desteği veriyordum, ama şeye gelince konuşmaya gelince geri duruyordum, hala da var üzerimde şu an. Önce ilk başlamam gizli gizli oldu, eşimden gizli gidiyordum, söylemiyordum. Mitinglere şuraya buraya buraya etkinliklere gizli gidiyordum. Böyle bir iki yıl devam etti. Ben orada bazı şeyleri öğrendikten sonra yavaş yavaş kendi haklarımı savunmaya başlıyorum. Sonra dedim ben nereye kadar gizleyeceğim. Bir de şey yapıyordum, giderken söylemiyordum geldikten sonra söylüyordum, yani gizlemek de bana doğru gelmiyordu. “Ben şuraya gittim geldim” diyordum. “Gidebilir miyim?” demiyordum, “Gittim geldim” diyordum. Kızıyordu önceleri, baya bir kızıyordu işte, “Gitme başına belaya sokarlar, sen çok iyi niyetli davranıyorsun, bak karşı sana öyle davranmaz seni kandırırlar işte her şeye girme” böyle sürekli beni şey yapıyordu. Ben hiç aldırmıyordum artık sürekli gidiyordum. Sonra artık “Ben şuraya gidiyorum Ali bey haberin olsun” diyordum. Çıkıyorum gidiyorum. Şimdi de öyle, çocuğa dışardaysa kahvedeyse bile gel diyom “ben HDP’de bir etkinlik varmış oraya gideceğim” diyorum. O tıpış tıpış geliyor oğlanın yanına, bakıyordu, ben de gidiyordum yani. Şimdi baya bir alıştı da şeyden korkuyor şu an hani çok sıkıntı var ya süreçten çok korkuyor benden değil de. Artık hani “Ne olur ne olmaz kendine dikkat et” diyor artık yani. “Yine git ama kendine dikkat e”t diyor. Bir de şey var bizim burası Çepniler Derneği var, sonradan tanıştığım, kendimi bildiğim. Ben orada da şu anda yönetimdeyim, tek kadın yönetici benim. Var ama şeyde var defterde yazmışlar şeye asile yazmamışlar. Asil yönetimde şu an tek başıma ben varım. Biz ilk girdiğimizde de bize şey dediler “Kadınların olması iyi güzel, işte gelirsiniz bulaşıkları felan temizlik felan...” Dedim “Hiç kusura bakmayın” dedim, “burada” dedim “biz buraya size süs olmaya felan gelmiyoruz kusura bakmayın. Bulaşığınızı da kendiniz yıkayın, çayınızı da kendiniz pişirin, için” diye karşı çıkıyorum orada yani artık. Bana ilk dediler işte “Çepnileri nasıl buluyorsun”, nasıl nedir, “Ben Çepnilerin hiçbir şeyini iyi bulmuyorum dedim” ilk söylediklerinde. “Niye?” dediler, “Çepniler” dedim “Sadece kadınlardan mı şey erkeklerden mi ibaret, neden yönetiminizde bir tane kadın yok?” deyince, bunların kafasında bir soru işareti oluşmuş. Sonra dediler “Evet ya” bunu söylemişti, ilk önce beni yazdılar, “Bakın” dedim, “benim gelmem sorun değil ama orada kadın olması lazım” dedim. “27 tane mi, en azından 1’ i kadın olmalı oranın” dedim. Şu anda 4 tane, şey 3 tane kadın var, yok 4 tane kadın var, tek şey olan da benim, asil olana beni yazmışlar.

Siz bakmayın belki biz diğerk farklı kurumlara göre kendimizi sosyal, devrimci, sosyal demokrat olarak görüyoruz ya, kadına gelince her şey aslında farklılaşıyor. O en ileri devrimciler bile bakma sen yeri geldiğinde kadını ikinci şeye atıyorlar yani, ben gördüm yani biliyorum. Hala da var bak burda, biz toplantılara gidiyoruz ben bazan bizim şeye derneğ, bizim Çepniler derneğine, toplantılara katıldığında işte “arvatlar” diye konuşuyorlar, benim sinirlerim alt üst oluyor buna. “Hayır” diyorum “kadın”, “Devrimci geçiniyorsunuz, devrimci ilk adımı atın” diyorum “kadın yani, niye arvat diye konuşuyorsunuz “diyorum. “E dil alışkanlığı olmuş bizde” diyorlar, insan bazı alışkanlıklarından bence vazgeçmeli yani, eğer devrimciysen ona göre davran değil mi?. Ama yok. Ben ilkokul mezunuyum, bak ben ilkokul mezunuyum mesela bizim okumuş öğretmen kadınlarımız var okumuş. Daha benden kültürlü daha konuşkan daha yatkın insanlar var, ama yaklaşıyorlar korkuyorlar. Benim en büyük kızdığım da o. Bizim içimizde bir sürü okumuş insan kadınlar var yani gelmiyorlar. Ya şeyin çok zararı oldu sanırsam, bu 15 Temmuz’dan sonra bu KHK’lar çıktı ya. Hani öğretmenleri bütün memurları yerlerinden aldılar, şaptılar ondan sonra da hep gittiler hepsi de. Hiç kimse iş korkusu, aş korkusu işte, bazılarında baskı var, belki ondan korkuyordur. Süreçtede kaynaklı birazda, yine de benim gibi cesaretli insanlar olduğunu düşünüyorum vardır mutlaka, işte korkusundan dolayı gelmiyor. Ama %95’i de emin ol şeyden korkuyor eşinden, çevresinden. %95’i bundan korkuyor, 5 tane cesaretli insanda işte işinden korkuyor.

Günlük hayatım sabah mesela kalkarım önce bir güzel kahvaltıyı çok severim ben, akşam yemeği önemli değildir, ama en önemli kahvaltıdır benim için, kahvaltımı yaparım. Evi temizler süpürürüm. Şey yaparım, işte temizledikten sonra oğlanın okulu varsa oğlanı okula bırakırım, evde işim varsa eve gelir işimi yaparım eğer işim yoksa çarşıda dolanırım gezerim orayı burayı. İşte yapacağım ne varsa yapar gelirim işte. Kimseye de danışmam, kimseye de “Ben şuraya gidiyorum” demem, gider yapar gelirim yani. Çok da sıradışı bir hayatım yok aslında sıradan, arkadaşlarımın çoğu çalışıyor, uygun oldukları zaman bazan hafta sonları anlaşıyoruz gidiyoruz, geziyoruz. Sinemaya bazan giriyoruz, girdiğimiz oluyor, sinemalar beğendiğimiz bir şey varsa giriyoruz. Hatta bir defa akşam 9’da geldik, gittik sabah çıktık akşam 9’da geldik. Eşim de dedi ki “Keşke gelmeseydiniz” dedi. “Kaçta çıkmıştın evden?” “Sabah çıktım” dedim, “Sen her gün gidiyorsun ben sana bir şey söylüyor muyum” dedim. Valla benim gördüğüm bütün kadınlar baskı altında yaşıyor bir şekilde, bazı iyi olanlar da işte kendi kabuğuna çekilmiş. Benim hayatım iyi ne yapacağım herkesi ne hali varsa görsün. Ben çok böyle politik, ya da böyle hayatı gören, çevresini gören kadınlar yok gibi. Dedim ya herkes kendi kabuğuna

çekilmiş, kendi hayatını yaşıyor yani. İşte ben, ben iyiyim aman ne hali varsa görsün, şu anda şu süreç, o süreç yani şu anda tam onu yaşıyoruz. Ben mesela gidiyorum, bazan “Nereye gidiyorsun?” diyorlar, örnek miting var, mitinge gidiyorum ya da işte bir etkinlik var, “Etkinliğe gidiyor musunuz birlikte gidelim istiyorsanız” diyorum. “Amaan ne yapacaksın onu ne uğraşıyorsun onlarla” diyorlar bana, hatta daha beni onlar çekmeye çalışıyorlar orda. Bizim bu mahallede yaşayan kadınlar öyleler hepsi de. Ama desen ki “Bir yerde kömür dağılıyor, paket veriyorlarmış” de, böyle ellerinde değnekle bile giderler ya o dereceler. Ama şey bu Suriyeliler gelene kadar aslında iyiydi. Ben asla onlar savaş mağduru, öyle bir şeyim yoktur ama ya hem ekonomik olarak hem iş olarak hem bir kadın olarak yani hani onların bakış açıları ile bizim ki biraz daha farklı. Tabii onların içerisinde de vardır demokrat insanlar. Ben asla onları ikinci olarak görmüyorum. Ben buraya geldiklerinde belki de en çok yardımcı olan insanlardan bir tanesi de benimdir. Evimde na varsa vermişimdir yani gördüğüm insanlara ihtiyaçsa. Onlar geldikten sonra baya bir zorlaştı burası, çünkü Antep’te çok fazlalar neredeyse yarı yarıya. Beş komşudan dört tanesi örnek Suriyeli şunda. Zorlaştı baya ya, ya mesela iş alanında olarak da iş olarak da zorlanıyor artık insanlar. İş bulmakta, senin çalışacağın fiyata seni şey yapıyor, onlar daha ucuz çalıştığı için onları alıyorlar yani, iş hayatında baya sıkıntı yaşadı bizim bu Antep. Yani gencecik insanlar, şu anda okumuş insanlar kızlar erkekler hiç farketmez, hepsi de boşaltalar, iş bulamıyorlar. Ama onlar çocuğa kadar bile, hani ucuz işçi ya, ucuz olduğu için onları çalıştırıyorlar, o şekilde yani.

Bizim burda çok fazla çalışan kadın yok zaten, hepsi evde birçoğu. Gençlerden, genç kadınlardan var çalışanlar. Ya onlar bile artık şeyinden tut dolmuşundan o toplu taşıma aracından tut, iş yerine kadar onlardan da yaşanan sıkıntılar var. Mesela benim arkadaşım çalışıyor diyor, hani diyor “Her şeyleri bizden önce geliyor, yani bizi o kadar önemsemiyorlar artık” diyor. Hiç dışarı çıkmıyorlar görmüyorum, ben sürekli ben çamaşır sermeye pencerelerin o demirlerine asıyorlar, hiç görmüyorum kapalılar zaten hiç. Dışarı çıksalar bile baştan aşağı siyah. Ama iyi olduğum komşularım vardı ama onlar taşındılar mesela buraya geldiklerinde hiçbir şeyleri yoktu, bizim tam pencereler birbirine bakıyordu ya çocuklarda, kadının üzerinde başında, serecek halısı vs hiçbir şeyi yoktu. Ben evde ne var ne yok hepsini topladım kendisine verdim. Çok memnun kaldı işte yani. Yaa onlar da çok zor şartlardalar şuan. Nereye gitseler ikinci sınıf muamelesi görüyorlar halk tarafından, onlar için de çok zor bir süreç. Kadınlar için hele. Parası olan her yerde hayatını sürdürüyor. Çünkü artık her şey paraya bağlı olduğu için, çıkıyorlar çarşı çok yoğun çok kadın, yani öyle çok sıkıntı olmuyor çarşı kadın için. Ama yaşayan insanlar var, o dedğiniz mesela çarşı görmeden, bir defa şahit oldum. Ben bir deterjan

tanıtımına gitmiştim, orada kadın 2 TL'yi bile korkusundan, eşinin korkusundan bana vermeye korktu yani. Dedi "Eşim evde yok, eşim olmadan alamam" dedi, ya dedim "2 lira sadece, bunu da mı eşine danışıyorsun?", "Ayyy" dedi "sen bilmiyorsun" dedi. Yani öyle yaşayan insanlar da gördüm ben, var yani.

Bir dolmuşa biniyorsun ya dört tane ya beş kadın ya var ya yok, işte ne oluyor biliyor musun artık, kapalılara yer veriyorlar, açıklara vermiyorlar artık öyle bilinçli olarak. Böyle şeyler oluyor yani vermiyorlar. Kapalı artık kapalıyı da geçtik, şu ne yüzlerini örttükleri peçe var ya, onunla dolaşıyorlar artık yani. Kapalı çok fazla, şu an bundan onbeş yıl önceki Antep ile şuan ki Antep'in arasında çok dağlar kadar fark var yani. Ya aslında hepsi de özentiye bağlı kapanıyorlar. Zannetmiyorum ki böyle, küçücük çocuklara bile getiriyorlar, o çocuk dinden şeyden ne anlar ya. Yani ne anlasın çocuk örtünmeyi sen baskıyla yapmazsan o çocuğa sen sürekli "Bunu yap bunu yap" diyerek şey yaparsan ya baskıyla yapar o çocuk ya da annesine babasına özenir yapar. Kendi kişiliğini oturmada o çocuk onu bilmez, yani bilemez. Şu an dediğim gibi %60-70 kapalı, belki daha fazladır kapalı, kapalı bir şekilde yaşıyorlar. Ama 15 yıl önce ben mesela daha rahat giyiniyordum, sokağa daha rahat çıkıyordum. Aslında sadece Suriyelilerle alakalı değil, şeylen alakalı, AKP'den onların etkilemesi ile yaşanan şeyler. Aslında bunu Suriyelilere bağlamamak lazım, böyle yaparsak da haksızlık yapmış oluruz insanlara, AKP'nin gelmesiyle birçok kişi kapandı. Benim çok iyi olduğum arkadaşlarım bile şu anda onlara özenerekten kapandılar. Biliyorum, tanıdığım insanlar var böyle. Şey diyecektim, 15 yıl önce ben istediğim gibi giyiniyordum, eteğimi de giyerdim daha açık da giyinirdim, saç. Ama şu anda korkuyorum giyinmeye ya, böyle giyinmeye. Yani 15 yıl önce daha rahattım ben, şu an rahat değiliz, baskı var. Belki bana bir şey demiyorlar ama dediğim o bakışlar, tacizler, bakışlar, hani diğer "O kapalı sen açıksın, sen niye böylesin?" işte bu tarz şeyler. Çok fark var yani giyim tarzı olarak özellikle, düşünce tarzı olarak, insanlar o zamanlarda hani HADEP vardı herhalde, HDP yoktu, HDP'yi de geçtim hani HADEP'i de geçtim, o zaman da Düztepe şeyin kalesiydi CHP'nin kalesiydi, şu anda AKP'nin kalesi, burdan bir pay biçiniz işte. Ben hep çıkar olarak görüyorum, hepsi de çıkar doğrultusunda yapılan şeyler, hiç dindarlıkla dinle, yani onu bir sembol olarak gördüklerini düşünüyorum sadece yani. "Biz bunu yaparsak işimiz daha iyi olur, daha iyi para kazanırız." Hepsi de çıkar ilişkisine bağlı aslında. Ben öyle görüyorum, belki içlerinde vardır birkaç tane, vardır içlerinde gerçekten dürüst dindar insanlar da vardır, onları da gözardı etmemek lazım. Ama çoğunluk, hepsi de çıkar ilişkisine bağlı kapanıyorlar yani. Kesinlikle AKP'yi buraya getiren kadınlar emin ol. Onların çalışmaları. Bak sen burda mesela şeyde parti çalışmalarına ben çok gittim, çok

katıldım. Gittiğimde kadına diyorum, şey diyorum, “Bakın AKP geldiğinde, iktidar olduğunda dört tane evliliği yasal sayacak” diyorum, hani “Sen de bir kadın olarak buna nasıl bakıyorsun doğru mu, sen oy verdiğin insanı tanıyor musun?” diyorum. “Daha iyi ya” diyor, “Dört oğlum varsa sekiz de gelinim olur” diyor örnek yani kadın yani. İşte normal kaşılıyor yani. Şok yaşadım ben dedim “Siz nasıl yaşıyorsunuz, nasıl düşünüyorsunuz böyle olur mu?” diyorum, kadın diyor “Ne olacak, bir şey olmaz.” Kadının herhalde kızı yok sanırsam ben öyle düşündüm yani, kızı yok oğlu var, olsa da hoş olmasa da diye düşünüyor sanırım. Gerçekten dedim “Bakın böyle bu yasallaşacak” diyorum kadına, “Bundan siz kime oy verdiğinizizi, nasıl verdiğinizizi, kişiliğini adamın şeyini biliyor musunuz, niye veriyorsunuz verme şeyiniz nedir?” diyorum, böyle diyorum. “Olsun” diyor “ne olacak” diyor. Mesela açık olan da bir defa parti çalışmasında yine parkta dolaşıyoruz, kadın baya güzel, bakımlı, açık, saçını boyatmış, tırnaklar ojeli, parkta çocuğu ile gelmiş. Yanında aynı o dediğimiz tarzda kapalı insanlar var işte, anlatıyoruz “kadın” diyor ki “hayır” diyor, “siz” diyor “ne anlatırsanız anlatın, ben onlara oy vereceğim” diyor. Ben yaşlarda, belki de benden yaş olarak bir iki yaş büyüktür bir iki yaş küçüktür, ben yaşlardaki kadın, “siz” diyor “bana” diyor “ne anlatırsanız anlatın, boşuna anlatıyorsunuz” diyor, “ben” diyor “adama oyumu vereceğim” diyor. Böyle insanlar da gördük biz, varlar. Yani kafasını bir kere oraya odaklanmış. Sanki böyle o ne derse o olacak, artık böyle yaşam tarzı mı anlayamıyorsun. Senin kafan var beynin var, düşünebiliyorsun görüyorsun, televizyonlarda bile, kendi kanalları bile onun ne kadar şey olduğunu anlatıyorlar az da olsa mesaj veriyor yani. Ama o kadına sen onu anlatamıyorsun. Hatta şu anda bizden daha rahatlar emin ol onlar, bizden daha rahat geziyorlar, bizden daha rahat çarşısına da gidiyor, parkına da gidiyor, çocuğunu da gezdiriyor görüyorum ben çünkü çarşıda, bizden daha fazlalar. Rahatlar yani ki onların sayesinde dediğine göre onların sayesinde bilmiyorum mutlaka ki gerçekten de öyle yani, onların sayesinde bu hale geldik yani. Valla Antep’te şiddet de arttı boşanmalar da arttı. Baskı daha çok şu anda aslında, baskılar, kadınlar üzerinde baskı daha fazla. Herhalde iktidarın vermiş olduğu güçten kaynaklı diye düşünüyorum ben yani. Kadınları hani ikinci sınıf olarak görüyor ya, hani ikinci sınıf olarak da geçtik de artık baya bir dört beş olduk, o şekilde diyeyim. Baya arttı şiddet çok, şiddet gören kadın çok. Nerede duydum, çok olmadı yani ben evet evet çok olmadı, benim bir komşum şiddet gördü, yani baya bir eşinden, tanıdığım. Salgın süreci zor geçti, çünkü bütün artık erkeklerin birçoğu işsiz kaldı ya, eşiyile beraber, en azından kadın adam işe gittiğinde eşi, kadın evde rahat ediyordu, kaç kişiden duydum ben “İşte sabah kalkıyoruz, akşama kadar ayaktayız, hiç işi bitiremiyoruz, sürekli bir şey istiyorlar, çay yapıyorsun kahve, kahveyi yapıyorsun çay, yemek, yemeği yapıyorsun ardından meyve yiyorsun sonra tatlı.” “Sürekli ben” diyor “ayakta bu şekilde yaşıyorum” diyor, “ben hiç kendime zaman

ayıramıyorum” diyor, dışarıya çıkamaz, dışarı zaten yok da kadın beş dakika dinlenmeye zaman ayıramıyor kendine. Bu tarz şikayetler aldım duydum yani, var diyorlar. Olmuş, sıkıntılar baya yaşattılar kadınlara, boşanma, dayak, ondan sonra ev içi şiddet. Çok yaşandı. Ya benim bulunduğum sokakta şu an öyle bir şey yok da duyuyoruz, sadece bilgilendiriyorlar şurada olmuş felan diye. Şiddetin arttığı, boşanmaların arttığı. Ya sadece boşanma felan değil, kadına harçlık vermeden para, sadece onlarla yetmiyor ki yetinmiyor ki, ya bir şekilde bir yerden kısıyor seni, bir şekilde bir yerden vuruyor, yani dayak atmıyorsa para vermiyor, parayı veriyorsa dışarı bırakmıyor, dışarı bırakıyorsa, bu defa eğer kadın açılmak istiyorsa, diyor “Kapanacaksın, düzgün giyineceksin, giyim kuşamına dikkat edeceksin”, bir şekilde yani seni bir yerden mahrum bırakıyor yani.

Valla salgını ilk duyduğumda gerçekten çok korktum böyle, inanılmaz derecede korktum yani, hemen gelecek de bize gelecek hepimiz öleceğiz. O yüzden korktum bir de eşim astım hastası olduğu için, astım, koah hastası şeyi, dedik “Eğer bize gelirse, kesinlikle gider adam, bir şeyler olur” diye baya tedirgin olduk evde çok, psikolojikmen baya psikolojimiz bozuldu. Ki ben yani o kadar şey değilim, yani hani daha cesaretli olmama rağmen o derece beni etkiledi yani. Küçük çocuklar bile işte artık korkuyordu, kimseye yaklaşıyordu. Mesela ben oğlumu bakkala felan gönderemiyordum, gitmiyordu, “Ben dışarıya çıkmam” diyordu. Korkuyordu çocuk bile artık baya bir etkilenmişti yani bundan. Artık evin içinde temizlik yapmaktan ellerimiz şey oldu yani böyle, deterjandan, şundan bundan sirkeden mahvolduk biz. Baya bir zor geçti süreç. Sadece benim yani bu benim kendi şahsıma olarak söylemiyorum, ekonomik olarak, psikolojik olarak, geçim olarak ne bileyim ya her türlü insanları bay bir şey yaptı yani etkiledi, çok etkiledi. Hala da devam ediyor. Ya baya bir boşluğa düşüyorsun böyle sürekli evde evde evde... sıkıldım baya bir sıkıldım sıkıcı geçti baya bir, sonra biraz kitap okumaya karar verdik, biraz kitapla felan işte zamanımız geçti. Telefonlarla ailelerimizle, kardeşlerimizle felan telefonla toplu bir şekilde o şekilde görüşüyorduk. Bu şekilde geçti yani, öyle çok bir şey olmadı yani. Dedim ya çok ürktük ilk duyduğumuzda. Ya çok şahsım adına değil ama, ülkem adına, dünya adına tabi ki her yerde barış olsun istiyor insan, hani kadınların daha özgürce yaşadığı bir alan olsun, yer olsun, şiddet olmasın, ölüm olmasın. Ben şahsım adına bir şey istemem, ben çok genelde toplum olarak. Ben de her insan gibi çocuğumu okumasını isterim, bir yere gelmesini, daha aydınlık bir ülkede yaşamasını isterim, biz iyi kötü bir şekilde yarı, yarısını güzel geçirdiysek de bu kalan yarısını da nasıl geçireceğiz bilmiyorum, iyi kötü bir şekilde geçirdik. Yani ben çocuğumun daha aydınlık, daha güzel günleri yaşamasını isterim çocuklarımla yani. Hani onların yarın ne olacağı meçhul, benim yarınımın da ne olacağı

meçhul, ama ben ömrümün yarısını zaten iyi bir şekilde geçirmişim, iyi kötü bir şekilde geçirmişim. Ama onun öyle olmasını istemem, daha kültürlü, daha dediğim gibi aydınlık, daha güzel günlerde yaşamasını isterim. Bütün insanların yani, şiddetsiz, savaşız bir ülke, dünya yani. (Devamında Meriko adlı türküyü söylüyor).